

χοὶς διου ήθελεν ἐπιτύχει εὔκολίαν εἰς τὴν διόδον του.

Μουράτης δέ τις ὀνόματι Ὁθωμανὸς πάροιχος εἰς Καλαμάταν πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἔχων σχέσιν μετὰ τῶν πλειοτέρων Ἑλλήνων, θαρρῶν ἐπὶ τούτῳ καὶ φάνταξό- μενος ὅτι δὲν θέλουν τὸν ἐμποδίσει οἱ ἐνεδρεύοντες Ἑλληνες, παραλαβὼν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ τὰ τέκνα, ἀνεγώρησε δ.ὰ ν' ἀπελθῃ εἰς Τριπολιτζάν. Ὄτε δὲ ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος ὃπου ἦτον ἡ ρῆθεῖσα ἐνεδρα, τῷ εἶπεν δὲ Νικηταρᾶς· «Βρέ Τοῦρχο! ἀφησε τὸ ἄρματά «σου κι' ἔλα ἐδῶ». ὁ Μουράτης νομίσας τοὺς λόγους αὐτοὺς ὡς ἀστεῖσμὸν, παρακούσας ὥδενε πάραυτα δὲ δὲ Νικηταρᾶς διέταξε, καὶ δι ἐνὸς πυροβόλου ἐφόνευσαν αὐτόν. (1) Η δὲ γυνὴ τοῦ Μουράτη δύοῦ μὲ τὰ τέκνα τῆς ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Καλαμάταν δύυρομένη.

Ταῦτα ἴδων καὶ ἀκούσας ὁ Βοεβόδας, καὶ ἀπελπι- θεὶς, τὴν 21. Μαρτίου ὠχυρώθη μετὰ τῶν ὑπὸ τὴν δ- δηγίαν του Ὁθωμανῶν καὶ ὅλων τῶν ἄλλων, ὅσδι τότε εὑρέθησαν ἔχοντες χισμέτια (δημοσίας ὑπηρεσίας) καὶ ἄλλοι, οἵτινες ἐσύναχον τὰ γαράτζια (τὸν ἐτήσιον κεφα- λικὸν φόρον). ὠχυρώθησαν δὲ ἀπαντες οὗτοι εἰς τὰ πλέ- ον δύχυρά οἰκήματα τῆς Καλαμάτας.

Την δὲ ἐπιοῦσαν (22. Μαρτίου,) ἀφ'οῦ μετὰ διαφόρους γενομένας ἐν Μάνη συνελεύσεις ἐνεκρίθη τέλος πάντων νὰ γάνη ἡ ἔναρξις τῆς ἀποστολίας τὴν 25 Μαρτίου, τὴν αὐτὴν ἡμέραν (22. Μαρτίου) ἔφθασαν εἰς τὴν Καλαμά-

(1) Τότου τοῦ Νικηταρᾶ καθὼς καὶ τοῦ Κολοκοτρώνη, καὶ τῶν ἄλλων τῆς ἱδίας φύσεως καλουμένων ἀποστατῶν ἡ καρδία ἐτρειμε, καὶ ὅντες ἔθλεπον πότε νὰ χυθῇ αἷμα Τουρκικὸν, ηὐὰ νὰ μὴ θέλει τύχῃ καὶ σβέσῃ ἡ πρόσθιος τῆς ἀπ- αστολίας.